

VLASTIMIL ONDRA - ČESKÁ VIZE

(*1972) učitel, vedoucí folklorních souborů, hudebník, Nivnice

zveřejněno v Kavárně iDNES.cz v pátek 23. října 2009

Ve školním roce sametové revoluce jsem maturoval. Následovaly devadesáté roky - časy divoké společnosti, ale přece jen jaksi z dnešního pohledu až úsměvné. Současné problémy byly tehdy jen v plenkách a ve skrytu nepozorovaně narůstaly.

V posledních letech, podle toho jak já to cítím, ale nastal zlom. A můj pocit koncem dvacátého roku po revoluci je takový, že ve mě narůstají stále větší a větší, vlastně ne už ani obavy, ale strach. Strach o budoucnost. Strach o budoucnost mé rodiny, strach o krajinu, ve které žiju i o její duši, strach o naše školství, ve kterém působím, strach o naši zemi. Nad všemi těmito strachy ční ten největší - strach o budoucnost mých dětí.

Z čeho ten strach vyvěrá? Narostlo ve mě přesvědčení, že vysocí politici tu nejsou kvůli mně, státní aparát leží už řadu let v politickém vakuu a zákonitě se, jako hospodářství bez hospodáře, pomalu nepozorovaně rozkládá. Navíc náš stát nemá svoji dlouhodobou vizi, neplní svoji roli a hlavně, není tu společenská síla, která by to mohla nějak změnit. Jsem obklopen místními politiky, kteří nejsou na svých postech pro mě, z výtěžku hazardu se opravují kostely, šijí kroje a děti sportují. Nacházím se uprostřed víru totálního školského chaosu... Věci se nedělají zgruntu, ale jen kvůli tomu, aby nějak byly.

Nejdůležitější hodnotou národa (tedy i našeho národa) je rodina. Ne však rozpadlá rodina, ne nefungující rodina... **Českou vizí by měla být úplná, láskyplná RODINA**, pro kterou nejsou děti, vzhledem ke zbytku společnosti, handicapem. Tedy maximální podpora rodiny ze strany státu, rodina cítící velkou oporu, nesoucí prestiž a prvořadý zřetel ve společnosti.

Velkou silou našeho národa byly v minulosti i větší sociální skupiny než rodina – např. vesnická pospolitost, zájmové spolky..., které ve své podstatě v sobě nesly prastaré autoregulační socializační mechanismy a poskytovaly svým členům koneckonců pocit jistoty, chránily před chaosem. V naší době téměř vymizely. Nastoupil chaos. Přinesl s sebou i prospěšné a užitečné skutečnosti, ale pocit sounáležitosti, patřičnosti a jistoty, který dávaly našim lidem tyto dnes ve většině případů nefungující pospolitosti, vyvěrá ze samé podstaty lidství. **Českou vizí by měla být tedy všemožně podporována k růstu kvalitní OBČANSKÁ SPOLEČNOST**, aby zacelila sociální mezeru vzniknuvší změnou společnosti. Aby to byla síla, která by dokázala zemi chránit v dobách, jako je tato dnešní.

Českou vizí by mělo být ŠKOLSTVÍ a VĚDA s dlouhodobou vizí a cílem, kterému my, jako společnost, uvěříme, přijmeme ho za svůj a ke kterému budeme směřovat, ať už u kormidla bude Petr nebo Pavel.

Ze srdce si přeju, aby vize, které jsme pro „KABINET HAVEL – Úsvit v Čechách“ v průběhu uplynulých týdnů napsali, se staly naším programem. Programem našich srdcí. Nikdo za nás nic neudělá. Nelze na nikoho spoléhat. Je potřeba ve své rodině a na svém místě v naší společnosti mít tento program srdce neustále na zřeteli a toto své srdce naplněné ideály nést do budoucnosti české země. Na konci této dlouhé cesty by měla být prosperita a užitek pro naše děti a vnuky.

*ČESKÁ VIZE = deset nejdůležitějších hodnot, na kterých by měla stát budoucnost naší společnosti
KRÁTKÁ (cca 40 řádků, 1 strana A4) ESEJ (sloupek, črta, úvaha, reflexe, komentář, dialog, výzva, poselství, zpráva, dopis, návod, kuchařka, seznam, grafika...) formulovaná pro závěrečný díl ročního cyklu diskusí KABINET HAVEL – Úsvit v Čechách, který se uskuteční 19. listopadu 2009 v Brně.*